

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΎΛ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΔΟΥΛΕΜΠΟΡΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
 χαρά του κοινού δεν είχε πειρά όρια στο άκουσμα του εθνικού τραγουδιού του και σε κάθε στίχο ξεδίπλωνε ένθουσιασμένα τον ένθουσιασμό του. Ο θολοιστής ήταν αναμφισβητήτως μεγάλος τεχνίτης. Άλλά αν άκουγε κανένας Ευρωπαίος τους σπαρακτικούς λαρυγγισμούς της Ζένη, θάφευγε σαν να τον κυληγοσαν. Κι' όμως το άκροατήριο ένθουσιαζότανε περισσότερο, όσο ή φωνή της γινόταν πιο διαπεραστική.

Μετά την έκτελεσι του «Γιάνκιν-ντουόντ», ο θεός Τόμ άρχισε να παίζει τον σκοπό του «κάκ-ουάλεκ» κι' ή Ζένη να χορεύει, κάνοντας τσακίματα που καταγοήτευε τους μαύρους. Τέλος, μέσα σ' ένα πανδακμόνιο ζητκραυγών και χειροκροτημάτων, ή νεαρή χορεύτρια σωριαστική μισολιποθυμημένη άπαινο σ' ένα κάθισμα. Οι μαύροι για να την συνεφέρουν της προσέφεραν από ένα ποτήρι «ντρινκς» και ρούμι, τά οποία έκεινη τά τράθηξε μονορούφι.

Ο θεός Τόμ, άκούρατος πάντα, άρχισε να παίζει κατόπιν ένα παλιό 'Αφρικανικό ναουρίσμα κι' οι μαύροι, όλοι μαζί, άρχισαν να τόν σιγοτραγουδούν. Τό ζέσανε όλοι, γιατί μ' αυτό είχαν ναουρισθή άπ' τις μητέρες τους.

Στό μεταξύ, ή Ζένη, χωρίς ν' άνησυχή καθόλου για την παρουσία του θείου Τόμ, άρχισε να χειριεντίζεται, κάπως τολμηρά, και να κουφομιλάει με τους θαυμαστάς της. Ένας όμως άπ' αυτούς, που τόλμησε να υπερβή τά όρια των φιλοφρονήσεων, του άστραψε ένα μπότσο στά μούτρα. Όλα αυτά κωμωδόντανε πως δεν τήβλεπε ο θεός Τόμ. 'Αξασφα όμως άπαινε να παίζει. Και άφού ένγενε της άνεψιάς του να πάη κοντά του, φώναξε:

—Κυρίες και κύριοι, σας εύχαριστώ. Τά χειροκροτήματα κι' ή έπαιρημιά σας με σκλαδώσανε. Την εομείνεια σας δεν θά την ξεχάσω ποτέ.

Και πριν οι μαύροι προφτάσουν καλά-καλά να τού ρίξουν στο καπέλλο του μερικά νομίσματα, βγήκε έξω.

Η άνεψιά του τον άκολούθησε.

Όταν άπομακρονηθήκανε άρκετά άπ' τό καπηλειό, ο θεός Τόμ, που δεν ήταν άλλος άπό τον Χόλμς, γύρισε λίγο τό κεφάλι του προς τά πίσω κι' έβριε μιά έξουνητική ματιά στό δρόμο. Κι' άφού θεσβαίώθηκε πως δεν τού πασοκωλουθόσανε κανείς, ρώτησε την άνεψιά του, ή οποία δεν ήταν έπίσης... παρά ο μαθητής του Χάρρυ, θαυμασίως μεταμφιεσμένος.

—Λοιπόν, τί έμαθες, Χάρρυ, άπό τους μαύρους;

—Ό,τι βέλαμε να μάθουμε, διδάσκαλε!

—Έμαθες που είναι τό σπίτι του Μασορί;

—Μάλιστα! Κάθετα έδω κοντά, στην όδον Λάιτερ σίρ.

—Θά τόν θρούμε σήμερα εκεί;

—Όχι. Πάνε δυό μέρες που δεν τον είδε κανείς.

—Και για την Ζαίρα, τί έμαθες;

—Τίποτε. Κανείς δεν την είδε.

Ο Σέρλοκ Χόλμς τότε έπαψε να θαδίζει γρήγορα και κουρδίζοντας τό θιολί του άρχισε να μονολογεί:

—Ποιός μπορεί να ξέρη ποτέ τί γίνεται μέσα σε μιά μαύρη ψυχή, σαν του Μασορί;

Ο ΠΙΦ Ο ΓΑΛΑΖΙΟΣ

Ο Σέρλοκ Χόλμς κι' ο βοηθός του, παίζοντας στον δρόμο διάφορα μουσικά κομμάτια, φτάσανε τέλος μπροστά σ' ένα άπόμωρο κι' έρμικό σπίτι.

—Αυτό είναι τό σπίτι του Μασορί! μουρούρισε ο Χάρρυ, τρίζοντας άπό θυμό τά δόντια του. Και αν ήξερα ακόμα πως μās έχουν στήσει παγίδα, θά έμπαινα μέσα. Δεν μπορώ να φύγω από δω, χωρίς τη Ζαίρα...

—Υπομονή, Χάρρυ, υπομονή! τον δέικομε ο διδάσκαλός του.

Σκέψου μόνον πως οι κακούργοι είναι φρόνιμοι, ότι τά ύπολογίζουν όλα και τί μπορεί να την πάθη κανείς άπ' τούς δυό μας. 'Ας πάμε λοιπόν κοντά στην πόρτα, χωρίς να πάρομε να να παίζουμε.

Όταν φτάσανε μπροστά στην πόρτα, ο Σέρλοκ Χόλμς άρχισε να παίζει μιά άπ' τις 'Αφρικανικές έκεινες μελωδίες, όποιες τό άκουσμα συγκινείται ή ψυχή κάθε μαύρου. Την έπαψε όμως όλόκληρη, χωρίς κανένα άπ' τά παράθυρα του κατασκότεινου εκείνου σπιτιού ν' άνοιχτεί, χωρίς να προβάλλη κανείς.

—'Αδικα πήγε ο κόπος μας, Χάρρυ, μουρούρισε τότε ο Σέρλοκ Χόλμς. 'Ο Μασορί έφυγε, μαζί με τό φίλο του και την Ζαίρα.

—Και δεν θά μπορούμε μέσα στό σπίτι; τον ρώτησε άνήσυχος ο Χάρρυ.

—Θά μπορούμε μήπως θρούμε κανένα ίχνος του, του άπάντησε ο Σέρλοκ Χόλμς.

Κι' άφού κύτταξε δεξιά κι' άριστερά, άνοιξε μ' ένα άντικλειδί την πόρτα.

Μπήκανε μέσα άθόρυβα και άρχισαν να προχωρούν, με κάθε προφύλαξη. 'Αλλά δεν ύπήρχε ψυχή εκεί μέσα. Δεν άντελήφθησαν τίποτε τό ύποπτο, δεν άκούσανε τον παραμικρότερο θόρυθο. Μιά νεκρική σιωπή θασίλευε μέσα στό ίσογειο και στόν πρώτον όροφο, που έρηνύσανε.

Τότε ο Σέρλοκ Χόλμς άναψε τό κλεφτοφανάρο του κι' άρχισε να έρευνά λεπτομερώς τά δωμάτια, τά οποία ήσαν γεμάτα από σκουπίδια και παληόροχα.

—Έφυγαν για πάντα άπ' έδω οι κακούργοι, είπε άξασφα στον βοηθό του, δείχνοντάς του μερικά κουρελιασμένα ρούχα.

—Και ή Ζαίρα ήταν έδω! φώναξε την ίδια στιγμή ο Χάρρυ, κρατώντας στα γόνατα του μιά γτένα. Θυμάμαι καλά, διδάσκαλε, ότι την χτέναν αυτή την φορούσε ή Ζαίρα.

—Ναι, αλλά δεν θρήκαμε τίποτε που να μās βοηθήσει να ανακαλύψουμε τά ίχνη τους, άπάντησε ο Σέρλοκ Χόλμς. Οι κατεργάρηδες είναι σ' όλα προβλεπτικοί... Μολταυτά δεν είναι δυνατός να θρίσκωνται μακριά. 'Ο λίγος καιρός που πέρασε δεν τό επιτρέπει αυτό. Πέρασαν μόνάχα 24 ώρες άπ' τη στιγμή που πήραν στην κατοχή τους τον θησαυρό. Είναι αδύνατο να φύγανε άπ' έδω προτού να ημερωώση, δηλαδή πριν από δώδεκα ώρες. Τό πιθανότερον μάλιστα είναι να φύγανε για τί Γαλλία ή οποία είναι ή πλησιέστερη σε μās ξένη χώρα. Βέβαια, για κεί φύγανε, γιατί εκεί μπορούν και άσφαλότερα να κρυφτούν και εύκολότερα να πουλήσουν τον θησαυρό.

Άφού έρευνήσανε, χωρίς κανένα άποτέλεσμα τον πρώτον όροφο και τό ίσόγειο, άποφασίσανε να μείνουν και στό ύπόγειο. Άρχισαν λοιπόν να κατεβαίνουν μιά σαραβαλιασμένη σκάλα, κρατώντας τά μαντήλια στις μύτες τους, άπ' την θρόμα που ανέβαινε άπό κεί κάτω.

Κατεβαίνοντας δεν άκουσαν κανένα θόρυθο, όταν όμως φτάσανε στό τελευταίο σκαλοπάτι, άκούσαν άξασφα ένα μοισπυμένο θογγητό και στασιάζσανε. Σε λίγο ξανακούσανε τό ίδιο θογγητό και τότε ο Σέρλοκ Χόλμς άναψε τό κλεφτοφανάρο του λέγοντας:

—Κάποιος κινδυνεύει... Μās άκουσε και ζητάει να τον βοηθήσουμε.

—Ναι, ναι, τον θλέπω! φώναξε ο Χάρρυ.

Και ρίχτηκε προς τό μέρος, όπου ήταν εξαπλωμένος ένας άνθρωπος.

Μόλις έφτασε από πάνω του ο Χάρρυ και τον κύτταξε καλά, άφησε μιά κραυγή γεμάτη έκπληξη κι' είπε στον διδάσκαλό του:

—Είναι ο ψευτοαστυνόμος που μούκλεψε την Ζαίρα, διδάσκαλε!...

Η κατάσταση του ψευτοαστυνόμου ήταν κυριολεκτικώς άπειστική. Δεν ήταν μόνον γερά φιομωμένος και δεμένος χειροπόδαρο. Ένα γερό οχονί ήταν περασμένο στό λαιμό του, σέ θηλεία, και δεμένο σ' ένα χαλκά στερεωμένο άπάνω στον τοίχο.

(Άκολουθεί)

